2 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/47 No:690
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

SAAT 21'DEN SONRASINI KATARLILARA SATMIŞLAR!..

Değerinize değer katar

Bir sabah uyandığımda kendimi Katar'a satılmış olarak buldum... İlk başta duruma şaşırdım, sonra da o kadar şaşırmamam gerektiğine ayıldım. Eh yani bunu önceden tahmin etmeliydim. Yani biraz herkes de uyanmalıydı. Memleket öyle bir noktaya geldi ki, yıllar içinde sata sata, dağını taşını, tohumunu, suyunu, toprağını, sağlığını sat sat, sonunda da oldu olacak hadi bizi de satıverdiler... Belliydi zaten. Hepsi de görünüyordu aslında. Kapıdan çıktım, dışarısı komple Katarlanmış. Ne varsa Katarlanmış. Kenardaki kötü vafılcı, dondurmacı, geceleri takıldığım mekanlar, sahilde bisiklete bindiğim yerler filan komple baştan aşağıya Katarlanmış...

Yemeği getiren kuryede de bendeki gibi bir kıyafet vardı. İlk başta bu giysiyi biraz yadırgadım ama gayet de rahat...
'Allah'a şükür böbreklermizi bizde abi' dedi servis elemanı çocuk. Temassız ödeme teknolojisi sayesinde kafayı artık çevirmeye gerek olmadığı için, ödemelerde yeni muhabbetler başlıyordu. Elde avuçta bi şey kalmayınca da komple paket program gitmişiz. Neyse artık. Eskilerden de kimse yok ortalıkta.

Artık herkes, iktidarı muhalefeti Katar'ı ve Katar'ın hayırlı işlerini, insanlarını sevgiyle anıyor. Ülkeler arası eskisinden çok daha iyi. Gazeteler ve televizyonlar sabahtan akşama Katar öven program yapıyor. Magazin sitelerinde filan Katar Emirinin ve o tayfanın lüks ve erdemli yaşamlarından bahsediyor. Ahmet Hakan bile artık programının adını Katarsız Bölge yaptı. Yani adı öyle de tarafı zaten belli. Diğer gazetelerdeki gazetecilerin çoğu birbiriyle yarışıyor. Ekranlarda bağıra çağıra övgüler düzülüyor. Ortam cillop dediklerine göre. E buna da şükür...

Bu satıştan kim, ne kazandı acaba?

***

Yeniden kapanmaya başlıyoruz çok şükür. Bakalım nasıl hayatta kalacağız? Analar babalar çocuklarıyla evde hapis. Tüm arkadaşlarım isyan etti geçen turda. Bu sefer çocuklar acımayacak. Bir yandan da bir şeyler öğrenmek için çok iyi fırsat. Sadece insanın canı sıkılıyor. İstanbul'da zaten durumlar zor. Burada korona yoğun. Koronayı İstanbul'da alacaksın, mmmph. Allah korusun tabii.

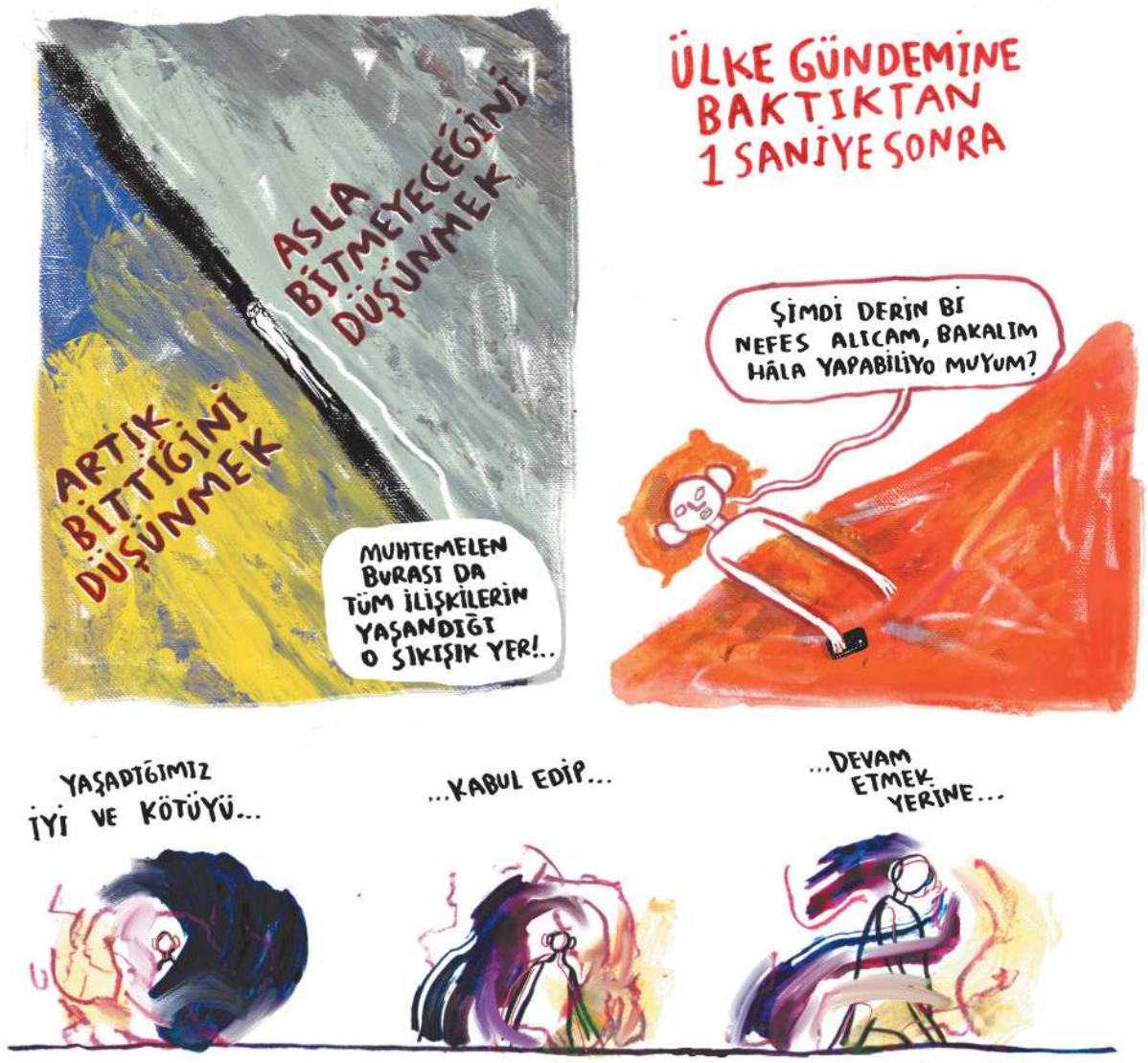
Sarı öfkeci abi hala bana 'Abi bunlar filan yalan dolan dış güçler' dedi... Ciddi ciddi dedi. Tüm dünyayı dış güçler yönetiyormuş. Hatta işi abarttı, bu dünyayı yöneten sekiz aile muhabbetinden de ileri gitti.
'Abi' dedi, 'Yanlış anlama ama... Bu dış güçler ne biliyor musun? Ben sana söyliyim ama şey etme' dedi ve eliyle kafadan kontak / kafaya ampul takma çıkarma hareketini yaptı. 'Yanlış anlama, bu üst akıl denen şey UFO'lar abi' dedi...

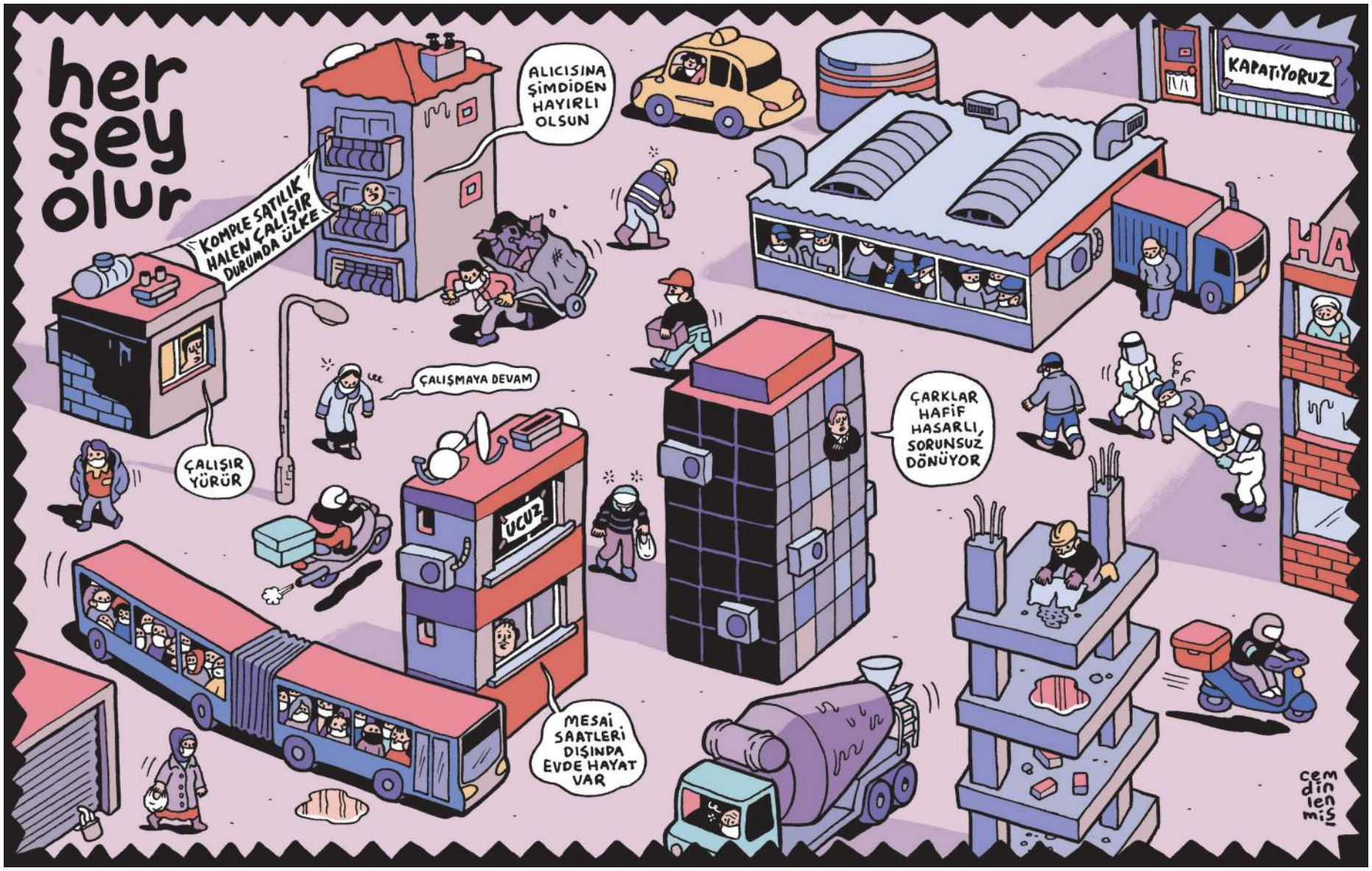
Uzun uzun bana UFO'ların nasıl akıl aldığını anlattı. Bunun köyünde bi deli varmış, gençliğinde bi ara kaybolmuş gelmiş, UFO'lar kaçırmış, dediğine göre, sonra bizim şoför de her şeyi ondan öğrenmiş... Gerçekten de anlattıkça bilgileri birbirine bağlıyor, bir yandan bilimsel verileri verip bir yandan da UFO'ların gizemli dünyasının neden insanlığı kontrol etmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordu.

Abi dedim, çekelim, bana geldiler. Normalde olsa seve seve dinlerim de şu ara hiç aklım başında değil, yanlış anlama, dedim. Telefon numarasını aldım. 'Bana vatzaptan yazarsın abi alırım seni konuşuruz' dedi. Hadi görüşürüz derken hala bana kayıp kıta Mu ve Nazi altınlarının gömülü olduğu yer hakkında konuşuyordu. Haftaya kafamı toplayıp kendisini bi arayacağım. Güzel bir röportaj olacak gibi....

Sağlıklı kalın, aman dikkat.

CEM GÜVENTÜRK

Kahraman-Bakkal

Daha önce de değinmiştim; uzuncadır Türkiye'de toplum üzerine kelâm eden akademisyenlerde bir haller var. Ağasını padişah sanan köylüden, eşrafını ülkenin en zengini zanneden kasabalıdan ve zengin sınıfı mahallenin bakkalı olarak resmeden eski Yeşilçam senaristlerinden zerre kadar farkları yok. Tabii zamanın ve hayatın acımasızca çürüttüğü saçma sapan iddialarının ve muhteşem tezlerinin çöktüğünü kabullenmeye yanaşmayıp hiçbir işe yaramayan analizlerinin uyacağı bir delik arıyor da olabilirler ama biz iyi niyetimizi koruyalım ve bu çarpık düşüncenin zamanında izledikleri Yeşilçam filmlerini belgesel zannetmekten kaynaklandığını varsayalım.

Filmleri bilirsiniz: Fakir insanların karşısında düşman olarak bakkal, manav, kasap vardır. Bu esnaf mahallelinin (artık sömürecek ne iliği varsa) iliğini sömürmekte, eski Günaydın gazetesinin "cemiyet hayatımızdan" sayfalarına konu olacak hayatlar yaşamaktadır. Ama sonra filmin kahramanı, mesela Kemal Sunal gelir ve fiyatları yarıya indirerek (Bekçiler Kralı), bakkaldaki malları bedava dağıtarak (Sakar Şakir), nalburun fiyatlarını düşürerek (Umudumuz Şaban), halkın kalbini kazanır. Yeşilçam dikotomisinin bir tarafı fakir halk diğer tarafı da zengin bakkaldır. Kahramanımızı diğer filmlerde de bu esnafa olan borcundan kaçmak için kılıktan kılığa girerken (Atla Gel Şaban), onlardan kaçarken (Ortadirek Şaban) falan görürüz.

Bunun sebebi, iyi niyetli düşünecek olursak dönemin Yeşilçam senaristlerinin, büyük üstadımız Suavi Sualp gibi çoğunlukla yazdıkları kahramanlar gibi fakir insanlar olması olabilir. Tabii Emrah Ablak gibi düşünürsek "Moruk, Yeşilçam kodamanları halka gerçek düşmanlarını göstermemek, onları birbirine kırdırmak için böyle yapmış," da diyebiliriz.

Hâlbuki bir esnaf, günde on altı saatini dükkânında geçiriyor. Ay sonunda toptancıya, muhtasara, boka püsüre verdikten sonra eline kalan parayı çalışma saatine böldüğümüzde görüyoruz ki, hemen hemen herkesten az kazanıyor. Hele o zamanlar maaşları da insan gibi yaşamaya yeten işçi ve memurlara kıyasla bakkal iki kat ve tatil yapmadan çalışıp en fazla onlar kadar kazanabiliyor. Sakar Şakir gibi veresiye defterini elli liraya satmıyor ama o defterde nice sayfa, hiç üstü karalanmadan yazıldığı gibi duruyor. Kredi riski büyük yani. Kendi dükkânında on altı saat çalışan bakkal, bir süpermarkette sekiz saat çalışsa en kötü ihtimalle aynı parayı kazanıyor. Bizim evin karşısındaki Bakkal Kadir de o yüzden dükkânı kapatıp markette işe girmişti zaten.

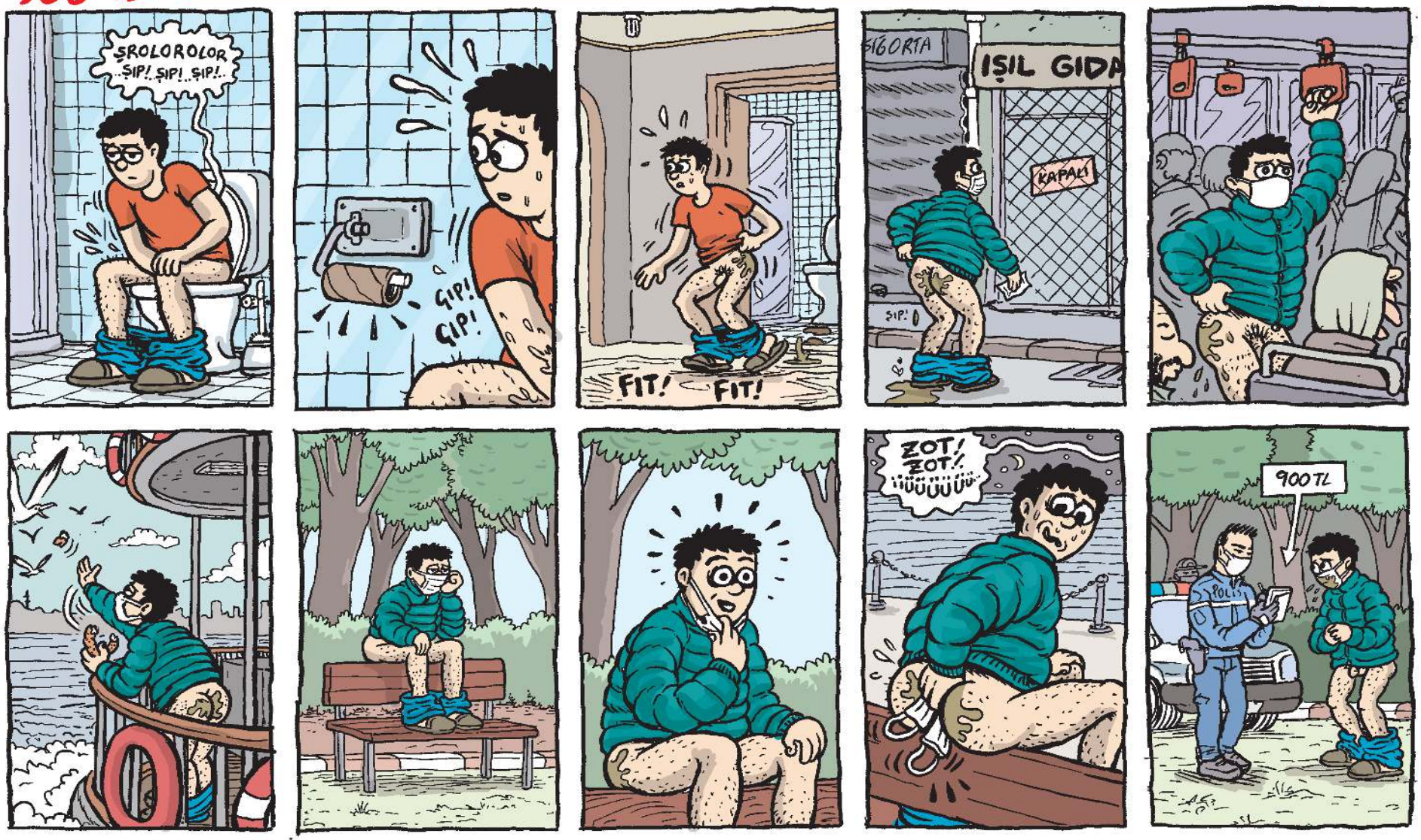
Hesap ortada olduğu hâlde, bakkalın dükkânındaki tüm malların sahibi olduğunu ve mallar satılınca kendiliğinde rafta bittiğini zanneden küçük bir çocuk gibi davranan Yeşilçam bakkalı bize zengin gibi gösterdi. Doğruya doğru, ben de küçük bir çocukken mahallenin bakkalını tanıdığım en zengin insan zanneder, günün birinde bütün gün gofret yiyebilmek için bakkal olmak isterdim. Ama akademisyenlerden, benim beş yaşındaki bilinç düzeyimden biraz daha fazlasını beklemek hakkımız diyen düşünüyorum. Mesele özetle şu: Yeni akademisyenlerimiz, bir türlü çok kötü bir karikatürleştirmeden ibaret olduğunun farkına varamadıkları kalıplarla analize girişiyor. Birisi sırf başları açık ve sekülerler diye gariban insanları "orta üst sınıf" diye nitelemeye kalkıyor, bir diğeri hayatın çoktan çürüttüğü saçma sapan teorilerine bir soluk aldıracağı inancıyla "yalılarda oturan hoşgörüsüz sekülerler" tanıdığını ileri sürebiliyor.

Söylediklerinin doğru olmadığını nereden biliyorum, nasıl bu kadar kesin konuşuyorum? Basit. Bir kere yalılarda kimlerin yaşadığını biliyorum. Herkes biliyor. Yalılarda yeni ekonomi bakanına şen şakrak kahkahalarıyla sevinen kodamanlar, oğlunun işleri için iktidarın etrafında pervane olan sabık başbakanlar, "Seni üzdüm mü patron," diye hüngür hüngür ağlayan atanmış medya patronları, yanlarında çalışan çaycıdan daha az vergi veren müteahhitler, Katarlı petrol zenginleri, NATO müteahhitleri, ortaokul tarih bilgisinden yoksun pelikanlar oturuyor.

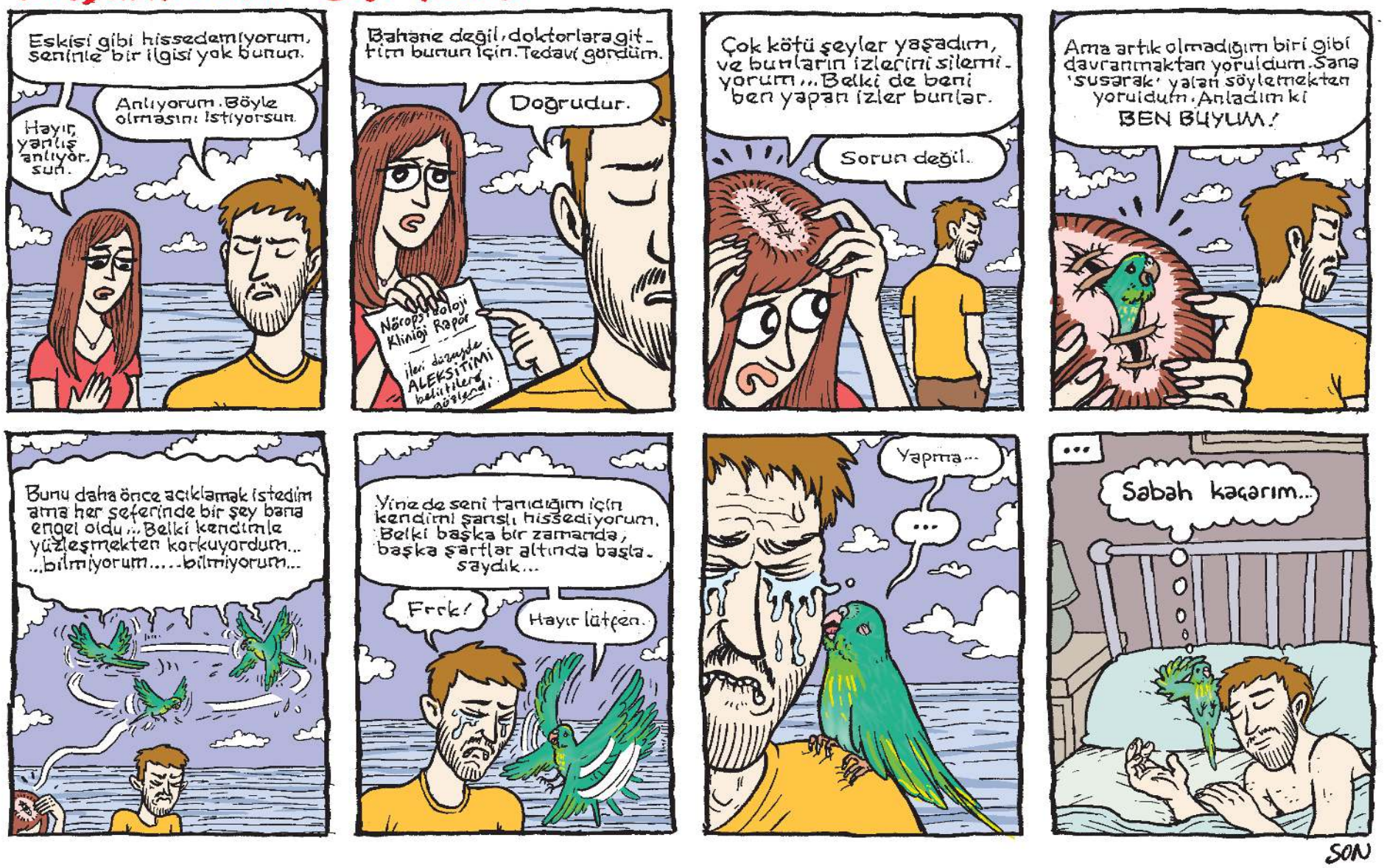
Peki önemli mi yalı detayı? Evet önemli. Atanamadığı, torpili olmadığı, hakkı yendiği için işsiz kalıp intihar eden onlarca insanı, ay sonunu getirmeye çalışan milyonlarca emekliyi, on dokuzuncu yüzyıl koşullarında çalışmaya zorlanan milyonlarca işçiyi yani kaba hesapla ülkenin yarısını ellerinde birer kadeh Glenmorangie, yüzde beşi sadece iki ailenin olan hepi topu bir kaç yüz yalıda karikatürleştiriyorsanız sayıyla kendinize gelmenizde fayda var. Yoksa Metin Lokumcu'nun arkasından atıp tutup, üstüne özür dilemeyi kendisine yediremediği için Metin Hoca'yı ergenekoncu ilan edenlere dönmek işten bile değil.

900 TL

ciran kılıç

DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ DEĞİL

SON

Redd-i Alerji

İnsanoğlu hep savaşıyor ama sadece somut düşmanlara karşı savaşıyor. Düşman soyutlaştıkça bir kaderine razı gelme durumu, uyum hali hasıl oluyor. Peki neden böyle bir kaypaklık var? Aklımız yetmediğinden olabilir. Karşımızda el ense yapabileceğimiz bir muhatap bulamadığımızdan olabilir. Peki sabahın bu saatinde hapşırırken gelişigüzel kullanmaya başladığım "soyut düşman" tanımına neler giriyor? Şeytan, nazar, büyü, kötü şans gibi dini-spiritüel düşmanlar olabilir. Bunlara karşı oldukça pasif ve demokratik bir mücadele yürütülüyor. Kimsenin özel alanına müdahale etmeden, şiddete başvurmadan ifade özgürlüğü kapsamında dualar, nazar boncukları, karşı-büyüler ile haklı mücadelesini sürdürüyor insan. Kişinin kendi algısından ve aklının sınırlarından kaynaklanan depresyon, özgüvensizlik, çeşitli fobi gibi psikolojik düşmanlar var. Bunlarla da spor yaparak, başkalarıyla dertleşerek, işin uzmanlarına danışarak mücadele ediyorlar. Bütün hayat kalitenin içine sıçsa bile verilen tepkiler saygı ve sevgi sınırları içerisinde. Soyut düşman başlığı altına sokabileceğim diğer bela da hastalıklar. Kanserinden gribine insanı yataklara düşüren, hatta öldüren bu durumlara karşı portakal suyu içip vitamin yutarak savaşıyoruz. Ama esas bütün bu çelişkiyi ayyuka çıkaran ve benim de bu yazıyı yazma sebebim olan, insanın bu tür soyut düşmanlara karşı uyumlu hal ve tavırlardan ötürü hayatımızı mahvetme konusunda nesilden nesile aktarılan, işi iyice şahlıktan şahbazlığa vardırmış olan alerjiden bahsetmek istiyorum. Tamamen sebep-sonuç ilişkisinden, hakkaniyet ve mantıktan uzak bir insan özelliği. Ne atalarımız ne bugün insanlık meşalesini taşıyan bizler alerjiye karşı gerekli mücadeleyi göstermedik. En küçük adaletsizlikte, en küçük yanlışlıkta ortalığı velveleye veren insanlar polen görünce ağlayan çocukları, yanlışlıkla yumurtalı bir şey yiyince suratı şişen amcaları ve etrafında kedi dolaşıyor diye nefessiz kalan Denizleri görmezden geldi, gelmeye devam ediyor.

Günlerimin önemli bir kısmı evde, masamın başında geçiyor. Sevgi ve neşe dolu bir evde büyümüş biri olarak şu anki sevgiden yoksun ve yalnız durumumu sürdürmekte zorlanıyorum. Eskiden de böyle bir başıma yaşadığım dönemler olmuştu ama hepsinde evde bir kedi vardı. Ne zaman bunalsam, ses duymak istesem kediyle oynar, gerekirse onu uyandırır, benle ilgilenmeye başlayana kadar gıdıklardım. Mutluluğa giden bu kısayolu bulmam bazı şer odaklarını rahatsız etmiş olmalı ki birileri düğmeye bastı ve bin tane kronik hastalık yetmezmiş gibi bir de kedi alerjim başladı. Eskiden suratımda uyuyan kediyle şimdi selamlaşsam bile nefesim kesilir oldu. Ben de bütün insanlar gibi, atalarım gibi hemen bunu kaderim olarak kabullendim ve yıllardır kedilerle arama mesafe koydum. Böyle sorunlarda insanlar genelde bulundukları durumun şeklini alıyorlar ve alerjilerini kedilerden nefret ederek somutlaştırıyorlar. Böylece kedi sevmeyen bireylere dönüşüp, kayıpsız atlatıyorlar bu süreci. Ben de öyle olmadı, ben kedilerle görüşemedikçe onları daha çok sevmeye ve onlara daha çok ihtiyaç duymaya başladım ve redd-i alerji sürecini başlattım. Bu sayede inanıyordum ki, gerekli ilaç takviyeleriyle doğru tüylü kediyi bulup hem nefes almaya devam edebilecektim. Apartmanın bahçesinde ara ara karşılıklı miyavladığımız kediyi bu salgın döneminde benzerine rastlanmayacak seviyede abartı severek, kafaladım. Kucağa aldırmadı kendini ama benle beraber eve girdi. Bir süre karşılıklı miyavlamaya devam etsek de bir yerden sonra o da benim yalnız ortamımdan sıkıldı. Ve gitti. Ara ara bu eve girme testlerini yapmaya devam ettik. Nefesimi kesmeyen bir kedi bulduğum için mutluydum. Ama o apartmandakilerin verdiği standart mamaya ek bir şey olup olmadığını kontrol edip tekrar gidiyordu. Bu kadar eşit ve özel alana saygılı bir ilişki kurmamız beni sinirlendirdi. Önce ful itaat ve sevgi gösterse ben zaten ona bu özgürlüğü tanıyacaktım ama en baştan öyle bir eşitlik talep edince "Kediliğini bil" diyesi geliyor insanın. Tabi benim bütün gün bilgisayar başında geçen asosyal yaşamım dışarıdakine kıyasla çok sıkıcı olabilir. Dışarıda sürekli karnını doyuruyor, ismini biliyor ve açık havada çeşit çeşit insan tarafından seviliyor olabilirsin. Ama ben zamanında böyle sosyal ve neşeli olan insanları romantik ilişki ya da yakın arkadaşlık kisvesi altında bu yaşama ikna edebilmiş bir manipülasyon ustasıyım. Senin gibi bir kediye ipleri teslim edecek değilim.

"Bu ev > tüm dünya" eşitsizliğini kediye kanıtlamak için planlar yaptım. A, B ve C planları. A planında paraya kıyıp aldığım ödül mamasını evde kaldığı her yarım saatte bir verecektim. Bu plan işlemeyebilirdi, yemek yemeyi seven ama yemeğe ruhunu satmayan bir profil çiziyordu. B planı olarak bahçedeki daha iradesiz ve itaatkar arkadaşlarından birkaç tanesini kafalayıp bizimkini kıskandırarak tersten bir sevgi ilişkisi kurmak. C planı ise eve kum, mama, oyuncak, tırmalama aleti gibi bütün ekipmanları alıp 1 hafta kapıyı kapatmaktı. A planını hemen devreye soktum, gece önünden geçerken bir tane ödül maması bıraktım önüne. Hemen sırnaştı, benle eve geldi, beraber uyuduk. B ve C planı yapmayı hak edecek bir akıl değilmiş demek ki. Bu biraz soğuttu ama o gece hem alerjim olmayan hem de beni seven bir kedi bulmanın huzuruyla uyudum. Uyandığımda nefes alamıyordum. Demek ki kediye değil, beni seven kediye alerjim var.
Yine de aramaya ve alerjiler başta olmak üzere bütün soyut düşmanlara karşı direnmeye devam ediyorum. Şu anda da reflüme rağmen portakal suyu içiyorum. Kabullenemiyorum portakal suyu içince midemin şişmesini ve yanmasını. Bir gün bir yerde anlaşılacak bu işte yanlışlık ve haksızlık olduğu ve o günden sonra rahat rahat portakal suyu içebileceğim. O anı kaçırmamak için 10 yıl önce reflü diyeti kapsamında yasaklandığından beri her hafta portakal suyu içmeye devam ediyorum.

ÖZER AYDOĞAN

Hayali Konser

Ergenlik dönemlerimde özellikle kapalı ortamlarda kulaklığı kulağıma geçirir ve yüksek sesle müzik dinlerdim. Güzel bir kız yanıma gelsin ve "Bu gruba bayılıyorum" desin diye çok bekledim. Sonrası malum. Uğur Gürsoy 13 yaş olasılıkları tadında bir gelişme beklemesem de küçük bir senaryom vardı elbet. Maalesef böyle şeyler olmadı. Bunu okulda, otobüslerde, kafelerde ilgi çekmek için birçok kez denedim fakat hiçbir zaman hayal ettiğim şeye ulaşamadım. Beni ergenlik yıllarıma götüren ve kendimi gördüğüm bir çocukla önlü arkalı oturuyoruz. Ona hayal ettiği ilgiyi ya da bedenimi veremem belki ama gaza gelmesi için elimden geleni yapmaya hazırım. Uşak-İstanbul otobüsündeyiz ve dinlediği gürültülü müziğe coşkulu bir şekilde eşlik ediyorum. Hevesini kırmamak için herhangi bir uyarıda bulunmadım. Yüksek sesle müzik dinleyenler bunu çevresiyle de paylaşmak ve müzik zevklerini onlara da tattırmak ister.

Bu boktan tespitime katılırsınız katılmazsınız bilmiyorum fakat ben buna inanıyorum. İşte bu yüzden yüksek ses müzik dinleyenlere "Ben yaşayamadım onlar yaşasın" düşüncesi ile yaklaşır ve dinledikleri grubu yüzlerine karşı överim. İlk molamızda yanına gidip selam verdim ve "Çok iyi liste. Sayende ben de kaliteli müzik dinledim" dedim. "Eyvallah" diyerek ayrıldı yanımdan. Zehir kana karışmıştı artık. İliklerine kadar gaza geldiğini çok iyi biliyordum. Mola bitip tekrar yola çıktığımızda bunu daha iyi anladım. Artık sadece müzik dinlemiyor ve elindeki hayali bagetleri davulun olur olmadık yerlerine vurarak o grubun bir üyesiymiş gibi hareket ediyordu. Benim onu izlediğimin farkındaydı ve farkında olduğu süre boyunca daha da gaza geldi. Nakaratlarına güvendiği şarkıları ileri sararak davulunu daha sert çalıyor, sağ ayağıyla kik pedalına abandıkça abanıyordu.

Yeryüzünde onunla birlikte aynı müziği dinleyen birilerinin olması onun için mükemmel bir şeydi. Davuldan sıkıldığı anlarda gitarı kavrayıp harika bir solo atıyor ve şarkı bitiminde başını öne arkaya sallayıp alt dudağını ısırarak seyirciyi selamlıyordu. Eğer biraz daha zorlasa Blue Jean editörleri otobüsü basıp "Al sana odanın duvarı kadar Marilyn Manson posteri" diyeceklerdi. Abiler bu adam kendine daha kolay oral yapabilmek için kaburgasından iki kemik aldırmış geyiği yapar ve editörleri soğuturduk kendimizden. Bu performans Murat İlkan'lı Pentagram'ı geri getirecek, yıllardır birleşti mi birleşecek mi diye beklediğimiz Kurban'ı Uşak-İstanbul otobüsünün en arka koltuğuna oturtacaktı. Tabi bizler Deniz'e olan kızgınlığımız henüz geçmediği için onunla ilgilenmeyecektik. Bir ergenin enerjisi ve performansı işte bu kadar güçlüdür. Fırsat verildiği takdirde neler yapabileceğini az çok tahmin ediyorum. Hayali konseri boyunca ona eşlik etmeye çalıştım ve yanında olduğumu hissettirmek için ayağımı onun göreceği şekilde ön tarafa uzatıp sık sık ritim tuttum.

İçinden her şarkı sonrası "Çok sağoluuun" dediğini duyar gibiydim. Fakat bir süre sonra sıkıldım bu durumdan. Çok güvendiği parçaları tekrar tekrar dinletmesi ve hayali bagetlerini notaların dışında savurması beni rahatsız etmeye başladı. Ayağımı yavaşça kendi koltuğuma doğru çektim. Kemik dinleyicisini kaybettiğinin o da farkındaydı. En güvendiği parçalar bile ilgimi çekmiyordu artık. Koltuğumdaki ekranda oynayan Maskeli Beşler benim için daha ilgi çekiciydi. Sahip olduğu popülariteyi bir anda yitiren ve şöhreti kaldıramayan bu genç kardeşimiz yeniden o görkemli günlerine dönebilmek için ara sıra zarf atıyor ve "Müzik rahatsız etmiyor değil mi" diye soruyordu. Onu takip edip etmediğimi öğrenmek için yaptığı bu ucuz hamle beni iyice soğutmuştu. "Hayır film izliyorum zaten" diyerek bağlarımızı tamamen kopardım.

BURASI FENERYOLU!

Haftasonu Fenerbahçe ile Beşiktaş arasında oynanan derbi müsabakası deplasman takımının galibiyetiyle sonuçlanıp, karşı apartmanın ikinci katında oturan Beşiktaşlı gençler de seneler sonra gelen bu galibiyetin coşkusunu yüksek sesle Beşiktaş marşı dinleyerek kutlayınca, aynı apartmanın yedinci katında oturan hasta (ve) Fenerli adam camdan çıkıp tüm mahalleyi inleten konuşmasına şu sözleri bağırarak başladı: "Lan! Burası Feneryolu! S.ktrtme Beşiktaş marşını. Kapa! Kapaaaaa! Fenerbahçe Ulan!"

Konuşma burada sonlansa, Feneryolu'nda Fenerbahçe'ye yan gözle bakılamayacağı net bir bir şekilde anlaşılacak; merakından cama çıkan mahalleli içeri girecek, çöp atmak için ayağında terliklerle aşağıya inmiş olayı izleyen ben de evime dönecektim, olmadı. Az sonra marş susmasına rağmen boşlukta yankılanmaya devam eden küfürler hedefsiz kalmış, sözlü şiddet meraklısı kulakların pasını silmeye devam ediyordu. Anonim bir ses, ortamı sakinleştirmeyi denedi: "Yahu ayıp be adam! Alt tarafı futbol maçı, nedir yani?" Bu tepki, belki Kandemir Konduk'un yazıp yönettiği iç ısıtan bir mahalle dizisinde küfür sahibini utandırıp kafasını öne eğmesini sağlayabilirdi ama hasta adamı etkilemedi: "Gel g.tün yiyorsa caddeye inelim, kimin sesi daha çok çıkıyor görelim, a.cık!"

"Derdi futbol değil" diye bağırdı bir başka ses, "derdi futbol olan adam Maradona'nın daha yedisi çıkmamışken böyle terbiyesizlik yapmaz! Kapa çeneni artık çoluk çocuk duyuyor!" Neden bilmiyorum bu cümlelerden biri, içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Maradona mı? Sanmam. Vefatına tabi ki de üzüldüm ama bağ kurabildiğim biri değildi. Yetenekli, sempatik ama bağ kuramadığım herhangi bir ünlü (Jay Z, Dr. Öz, Aamir Khan, J.K. Rowling, Steffi Graf) için de, (tabi daha önce ölmezsem) aynısını hissederdim. O halde "çoluk çocuk uyuyor" kısmından etkilendim. Sanırım baba olabileceğim yaşlara yaklaşıyorum ve çocuklar konusundaki hassasiyetim arttı. Daha geçen gün altı yaşındaki yeğenimin yaşadığı evin önünden hızla geçen bir arabayı (yanımda bölgelerini korumaya çalışan dört sokak köpeğiyle birlikte) kovaladım. Çoluk çocuğun sokakta oynadığı bir anda da aynı şekilde hız yapıp, tehdit oluşturabilirdi. Elimde taş olsa hiç düşünmeden arkasından fırlatırdım. Bir iki saniye düşünebilsem, fırlatmazdım ama. Bana kavga sebebi hareketler yaptırabilen tansiyon seviyesine bir anda çıkıp, yönetmekte zorlandığım gerginliklerle yüzleşmek zorunda kalmak gibi kötü bir huyum var. Buna rağmen bu yaşıma kadar (30) kavga başlatmadan gelebildim. Dövüşmeye yüreğimin yetmediğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Fiziksel güç ve yürek isteyen bir çok eylemde bulundum. Arkadaşlarımın ağır eşyalarını taşıdım. Avrasya Maratonu'na katıldım. Sorun şu ki en sinirli anımda bile, kavga etme motivasyonumu en fazla bir iki saniye sürdürebiliyorum. İki saniyenin sonunda birinin canının yakmaya çalışma fikrinden aniden uzaklaşıyorum ama öfkem de dinmemiş oluyor. Sonra kontrolü tamamen kaybediyorum ve bir tane (aşırı derecede heyecanlandığımı belli eden) göz dağı gülüşüm var, onu yapıyorum. Bu gülüş zaten, ben dahil herkesi gerginlikten soğutuyor.

***

Mahalleyi ayağa kaldıran hasta adama da başta fena şeyler yapmak istedim. Elimde çöpler, konteynırın yanında ayaküstü şöyle bir anın fantazisini kurduğumu hatırlıyorum: Hasta adam mahalleliye verdiği rahatsızlık sebebiyle özür dilemek için aşağı iniyor, mahalleyi temsilen adamla tokalaşmak için yanına gidiyorum ancak gergin ortamı yumuşatmak için tokalaşmak yerine kendisine sarılıyorum. Aynı cumhurbaşkanı Mitterrand'ın elinden onur madalyası alırken törenin ciddiyetini samimiyetiyle yıkan Yaşar Kemal gibi. Hasta adam sarılmamız bitti zannedip kurtulmaya çalışıyor, daha fena sıkıyorum, sonra tüm gücümle boğarcasına sıkmaya başlıyorum. Vücudunu döndürüp kıskacımdan kurtulmaya çalışırken kafası koltuk altımda sıkışmış, belli belirsiz son sözlerini söylüyor: "dar ağcındaaa, olsak bileee…"
Bir iki saniye geçti. Yaşar Kemal kıskacı fikrinden uzaklaşmıştım ama öfkem henüz dinmemişti. Son sözümü henüz söylememiştim. Anlaşılan söyleyemeyecektim de çünkü gerginlikten kupkuru olmuş ağzımdan can havliyle ancak ş ve t harfleri çıkabildi; yerden yedinci kata doğru "şşşşt!" diye bağırdım, çok etkili olduğunu söyleyemeyeceğim. Göz dağı gülüşümü takındım, çöpümü attım, dosta düşmana korku salamadan eve döndüm.

O SIRADA

ERMAN · ÇAĞLAR

Bu civarda yaşayan emekli profesörlerin ocağına ateş de değil, bir meteor olarak düşmeye karar verdim. Etrafta dolaşırken görüyorum, yıllarca dünyanın en güzel saklama kabı olan akademinin içinde bilim ve çağdaşlık sosuna yatırılmışlar, etleri marine olmuş, güzel yaşlanmışlar. Büyük oğları amerikaya, küçük kızı isviçreye okumaya yollamışlar, bacaklarında tenis şortu, sırtlarında tenis raketi çantalarıyla dolaşıyorlar. Artık dünya bize dokunamaz, ne rektörün şımarıklıkları, ne de öğrencinin sığlıkları... Tesislerinde tenis kortu olan bir liman bulduk kendimize, bu dalgalar bizim kıyılarımıza ulaşamaz zannediyorlar. Dümeni işlemez, laftan anlamaz Ukrayna bandrollü bir kuru yük gemisi gibi vuracağım sahillerine. Yok olan tesislere ayrı, kirlenen çevreye ayrı üzülecekler. Kendilerine yedirip kuru yük gemisinin kargo bölümünü yağmalamayacaklar, ihtiyacımız yok diyecekler. Sırf gururları ve sınıf bilinçleri yüzünden kargo konteynırlarının içinde saklanan türlü sürprizleri bilemeyecekler. Belki mutfak robotu var, belki silah kaçırıyorlar taramalı tüfek var? Nasıl merak edip tırmanmazsın gemiye? Bu "bizim taramalı tüfeğe de, mutfak robotuna da ihtiyacımız yok, biz böyle ihtiyaçların ötesine geçtik" tavrınız sizin sonunuz olacak. Sizin tenis oynadığınız tesiste tenis kursuna yazılmaya karar verdim.

Yıllardır görüyordum tesislere tenis oynamaya gidenleri. Hep şöyle hissettim: Şu an hiçbir şey hissetmiyorum bu olayla ilgili ama sanırım zamanı gelince hissedeceğim. O gün geldiğinde yıllardır boş duran duvara asılan tablo gibi yerine oturacak hisler. Tık diye bir ses gelecek, çarklar dönmeye başlayacak. O gün gelince karar vereceğim tesislerde tenis oynayan bu emekli akademisyenlerle ilgili. O zamana kadar servis kullanın, servis karşılayın, kalp kırın, göz doldurun, gerçekten umrumda değil. Duygular yerine yerleşsin, konuşacağız.

Gerçekten de öyle oldu. Bir gün uyandığımda artık tenis oynayan emekli akademisyenlerle de ilgili bir hissiyatım vardı. Onlardan tiksineceğimi, onları küçümseyeceğimi zannederken onları özlediğimi fark ettim. Hiçbirini tanımadan hepsini tek tek özlüyorum. Bu insanlar benim insanlarım. Kendimi senelerce boşu boşuna ev partilerine, kültür sanat çevrelerine, göz önüne koymaya çabaladım. Oysa benim insanlarım orada, belediye tesislerinde sonsuz bir dinginlik içinde sarı küçük bir top suretine bürünmüş anlayışı, kabullenişi birbirlerine fırlatıyor; sözcüklere gerek duymadan neşeli ve telaşsız bir diyaloğu zahmetsizce sürdürüyorlardı.

Bir süre bilmeden, bilemeden ayrı düştüğüm memleketime, belediye tesislerine üzüldüm. Sürgündeymişim, topraksızmışım da haberim yokmuş.

Geliyorum halkım. Tenisten zerre anlamayan, spordan hayatı boyunca uzak durmuş insanların kaba hareketleriye servisler kullanmaya, tenis kortunda suratında özür diler bir ifadeyle sağa sola koşturmaya geliyorum. Yıllardır çağırıyormuşsunuz, ancak duyuyorum. Ya da bu aralar gerçekten sıkılıyorum, bilemiyorum. Bir ay falan hevessiz bir tenis hocasından ders alayım, baktım olmuyor bırakırım, giderim başka seçkin bir zümrenin canını sıkarım. Deneyeceğiz ve göreceğiz.

mustafa satıcı

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

æ Merhaba.

æ "Caner" ile "çan eğrisi" aynı şey.

æ Aslında hep Özlem'imi ders anlatırken dinlemek istemiştim. Biliyorsunuz kendisi felsefe öğretmeni. Hep bir şey oldu, bir türlü bu gerçekleşmedi. Halbuki Kadıköy'ün de göbeğinde ha okulu. Boğa heykelinin orada. Daha ne kadar göbeğinde olabilir acaba Kadıköy'ün. Boğanın üzerinde olması lazım bir şeyin Kadıköy'ün daha çok göbeğinde olabilmesi için. Bu arada Kadıköy, değil Türkiye'nin, İstanbul'un en şahane yeri bence. Hatta dünyanın bile olabilir. Neyse, ne diyordum. Hep Özlem'imi ders anlatırken dinlemek istemiştim. Ne bileyim, güzel olurdu. Komik bir şeyler de olabilirdi. Bana malzeme de çıkabilirdi bir yandan da. İlginç olurdu işte. Ama işte hep bir şey oldu, olmadı o iş. Derken pandeminin patlamasıyla hizmet resmen ayağıma geldi ve şu anda evde iki adım ötemde ders anlatıyor öğrencilerine zoom'dan, o oluyor. O kadar eğlenceli ki. Bilmediğim birçok şey öğreniyorum. Doğru öğrenci öğretmen ilişkisinin şahane bir şey olduğunu görüyor, mutlu oluyorum. Geçende de yine ders anlatıyor öyle, Romalılar ilk hıristiyanlara "bunlar ateist" demiş, onu öğrendim. Bu bana çok komik geldi. Duramadım arkalardan lafa girdim. "Şimdi de Erdoğan bunlar ateist diyor" diye deyiverdim öyle. Tutamadım resmen kendimi. Öğrenciler baktım gülüyorlar. E komik de çünkü bir yandan. Herkes herkesi ateistlikle suçluyor. Bin yıllardan bu yana. Demek ki bazı şeyler hiç değişmiyor. Eğer senin inancından değilse hop "ateist". İlk müslümanlar da ateistlikle suçlanmış. Şimdi en azından ateistler ateistlikle suçlanıyor, bu da bir aşamadır insanlık tarihi adına bence. Öyle işte. Bir gün gelecek, ateistler ateistleri ateistlikle suçlayacak, o olacak.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Oralı olmadım bu defa. Bir iki kez lafa girmeye çalıştı, absorbe ettim. Baktı benden herhangi bir karşılık yok, koltuğa oturdu, youtube izlemeye başladı apple tv'den. Ben de kendi işlerimle ilgilenmeye başladım. Kendi odamdaydım. Kuzenim geldi. "Tatağımı kaybettim" dedi. "Tat alma duyunu mu kaybettin" dedim. "Aman" dedi, "şakalar şakalar." "Ne o, beğenemedin mi" dedim. "Beğenemedim" dedi. "Beğenemezsen beğeneme" dedim. "Ayrıca tatak kaybetmek ne demek lan" dedim. "Haah, konuya gel" dedi. "Ne bileyim ağabey, youtube'a bakıyordum, burnumla oynamaya başladım, şahane bir tatak geldi elime, onu öyle parmaklarımın arasında yuvarlarken ederken düşüverdi, şimdi de bulamıyorum" dedi. "Ne diyorsun ya sen" dedim, "sen benim evime tatağını mı düşürdün, onu mu demek istiyorsun şu anda sen bana" dedim. "Demek istemiyorum, onu diyorum zaten" dedi. "Eyvaah" dedim, "peki nereye düşürdün" dedim. "Koltuğa da düşürmüş olabilirim, yere de düşürmüş olabilirim, çok aradım ama bulamadım" dedi. "Bence çok aramadın, bence hatta hiç aramadın" dedim. "Biraz aradım aslında" dedi, "ama çok aramadım" dedi. Salona koştum ve tatak aramaya başladım. "Nasıl bir tataktı, düşürdüğünde tam olarak neredeydin" diyerek sordum. "Bezelye büyüklüğündeydi ve tam olarak o nahiyedeydim" dedi. "Bezelye büyüklüğünde miydi, oha çok da büyükmüş" dedim. Evin altını üstüne getirdim, tatak yok. Ulan daha da yeni taşınmıştım bu eve, şimdi yeni ev bakmak zorundayım. Tataklandı çünkü artık bu ev. Ben kendim tataklasam sorun değil, ben zaten kendim tataklıyorum, ama kuzenimin tataklaması, oh beyim, işte buna gelemem. Yerlerde tatak ararken ben, kuzenim olacak kişi de, geçmiş koltuğa karşımda, bacak bacak üstüne atmış, beni izliyor. "Bezelye büyüklüğünde mi demiştin" dedim. "Evet" dedi. "Hiç istifini bozma, sanırım çorabının altında şu an" dedim. "Ben burada eziyetler çekerken, sen bacak bacak üstüne attığın için, oradan gördüm şu an" dedim. Havadaki ayağına doğru dizlerimin üzerinde ilerledim. Ve evet, tatak oradaydı. Ve artık bezelye büyüklüğünde değildi tabii, ezile ezile hamur gibi açılmış, nohut büyüklüğünü çoktan geçmişti. Ayı koltuğa uzanarak youtube izlediği için, elinden de tatak düşünce aramak için ayağa da kalkınca, üzerine basmış, oradan da kalkıp evin muhtelif yerlerinde geze geze koca evi tataklamış ayı. Ayı ya, yemin ediyorum ayı. Hemen çorabını çıkarttırıp çöpe attırdım. Tatağı yaydığını düşündüğüm her yeri de önce çekip sonra sildim, sonra evin geri kalanını önce çekip sonra sildim, pencereleri açıp evi havalandırdım, sonra da kuzenimi evden kovdum. "Bir daha gelme sakın" dedim ama yine gelecek biliyorum. Murdar oldu artık bu ev, gerçekten yeni ev bakmak zorundayım.

æ Güzel kız kıstası şöyle bir şey olan insan tanıdım. "Ağabey Sıla mesela buraya gelse, herkes dönüp bakar." "Benim eski nişanlımı sen görecektin ağabey, herkes dönüp bakıyordu biliyor musun." "Esengül o kadar da güzel değil esasen, çünkü yani mesela onunla bir bara gitsek, herkesin dönüp bir bakacağını zannetmiyorum ben ona, bazıları bakar ama herkes bakmaz." Güzellik kıstası bu resmen adamın. Herkes bakacak ağabey. Lan sen bak işte, herkes bakmasa ne oluyor yani. Hem herkesin bakması güzel bir şey mi. İnsan rahatsız olur. Amaan ya, aman. Vallahi çok ruh hastası tanıdım, sonu gelmiyor. O kızla da "şöyle bir herkes baksın" diye nişanlanmadıysa ben de hiçbir şey bilmiyorum. Herkes baktıktan sonra da, "bakacak kimse kalmadı artık" diyerek de nişanı atmadıysa çok az şey biliyorum.

æ Hoşça kal.

FULTEK

MIYAV ÇİZEN OKY

GIUUAHH

BU PATİLER? B..BU AYAKLAR? Hiii! BU KUYRUK ?!

HA? BU BIYIK-LAR?

O SABAH KEDİ OLARAK UYANMIŞTIM!

HAYDAAA!

NEYSE, KEDİ OLDUM DİYE İNSANKEN YAPTIĞIM ÇOK ÖNEMLİ İŞLERİMİ YAPMAKTAN VAZGEÇECEK DEĞİLDİM...

FITIDI FITIDI...

AHA SKİ TUTTUK! HADİ KETİLDA SU VAR MANDALİNİ DA PIT PIT OYNAYARAK AÇTIK Bİ SEKİLDE DİYELİM. EE? KAYNA-DIKTAN SONRA SUYU NASI DÖKÜCEM FİNCANA?..

...ONU DA GEÇTİM KAHVEYİ NASİL ÇEKİ-CEM OĞLUM? POFF YATAR KAHVE İŞ(... NASI AYILICAM ABİ? BU KAFAYLA ÇİZİM DE YAPAMAM ŞİMDİ

...NASIL AYILCAKMIŞMIŞ... MASA BAŞINA OTURMA-MAK İÇİN BAHANE UYDURMA OKİ Bİ KEDİSİN ARTIK SEN, AYILMAK İÇİN KAHVEYE FALAN İHTİYACIN YOK... OKİ NE ABİ AYRICA, YRAK GİBİ İSİM, BAŞTAN AŞŞA FULL Bİ TEKİR OLDUĞUMA GÖRE FULL TEKİR BUNDAN SONRA BENİM ADIM, OKİ OKTAY'IN KISALTMASI OLDUĞUNA GÖRE FULTEK HATTA... EVET EVET, FULTEK DİYE İMZA ATIYORUM ŞU ANDAN İTİBAREN...

FITIDI FITIDI....

POZİTİF FULTEK POZİTİF: İYİ TARAFINDAN BAK Bİ DE OLAYA, Bİ KURBAĞA, Bİ ÇEKİRGE, EFENİMİ SÖYLİYİM Bİ KERTENKELE OLARAK DA UYANABİLİRDİM YANİ SABAH...

ŞİMDİ BURNUN-DAN DERİN Bİ NEFES AL NIINNNFFFFFF! ŞİMDİ AĞZINDAN YAVAŞÇA VEİR... FUFFFFFFFFFF... ŞİMDİ AL, NINFFFF VER. FUUUUUHHH. ÇOK İYİ.

GURUK! GURRRR CUIIIIIIIIIIIIII...

PİÇİİİ KERTENKELE ÇEKİRGE DEDİK NASIL DA AÇLIK VERDİ İŞ KARIŞIM Bİ'RDEN BİRE GÖRÜYO MUSUN ?..

BUZDOLABINI AÇAMIYORUM, KAHVE ÇEKEMİYORUM, ÇİZİM YAPAMIYORUM... YEMEK PİŞİREMİYORUM... EE? OLAYI NE ABİ BUNLA-RIN, N'APAR Kİ BU KEDİLE...? HA? ASKTIR SIĞIRCIK MI LAN, ONLAR? K...KKK... K...KIKK...KEKEKEKKK...

HMM... SÖYLE OLSUN, BÖYLE OLSUN... OOHH OOHHH KONUYU DA BULDUM GİRİŞİ KOLAY, Bİ TEK ÇİZMESİ KALDI.

HA?? A!... AMA BU PATİLERLE TUTAMI-YORUM Kİ... KALEMİ NASI ÇİZİCE... AHHH, ASKTIR LAN, AY!..

FUP! FUPU... FUP!

DÜN GECEDEN HAZIR SOYULMUŞ ŞU MANDALİNA PORTAKALLARI LÜPLETEYİM BARI... KONUŞABİLİ-ĞİME GÖRE İNSANKEN Kİ DAMAK ZEVKİM DE YERİNDEDİR BELKİ NE MALUM...

SNIFF SNIFF...

PLEEEEEEE YUVARLANÇIK!..

T-CUV!

GÜL GÜL BOK VAR. GÜNÜM YRAK GİBİ GEÇİYO, AÇLIKTAN GEBERİYORUM, BAŞIM DÖNÜYO FALAN AMA ABİZ YANDAN SIRITIK... NE DİYİM ABİ, İLGİNÇ YARATIKLARIZ Bİ'Z ŞU KEDİLER.

ÇAK!

EEEH NE LAN BU YETER!? ŞU ANDAN İTİBAREN TEK-RARDAN İNSAN OLMA ÇA-LIŞMALARINA BAŞLIYORUM. YOK KAHVE YAP, YOK ÇİZİM YAP, EN ZORLARINDAN GİR-DİM DEMİN TABİİ Kİ DE OLMAZ... İLK İŞ ŞU ÇİZİM MASASININ BAŞINA İNSAN GİBİ OTURMAYI ÖĞREN Bİ BAKAYIM İLK ÖNCE...

AHA!

EVET EVET OLUYO!

YEAAH BİÇ.

BAŞARDIM İŞTE.....

...HAYDAAAAAAA...

DEVRİLİ...

DEVAMI VE SONU HAFTAYA...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bulutlar terkederdi şehri daima, /Akşamları gemiler terkederdi./ Bir balkonun kalırdı sanırım"

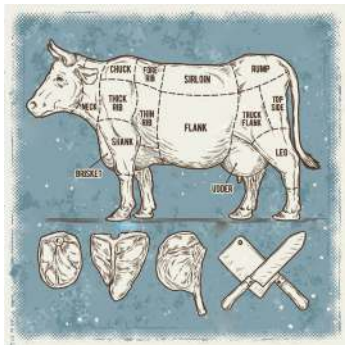
Necati Cumalı

Kışın ilk günü. Aralığın. Hava kapalı. Soğuk. Çiseleyen yağmur. Her yana bulaşmış koyu griliğin içinde uzak dağların ucundaki karların ışığı, beyazlığı. Elektrikli ısıtıcının tatlı kırmızısı. Odanın içinde. Apollinaire'in, bir şiirinde "Yazın katili" ilan ettiği; Sonbahar; o da bitti gitti işte. "Katledilmiş" yazdan kalan tek şey; her nasıl olmuşsa evde kalmış iri bir kış sineğinin uykulu/uyuşuk, hastalıklı ağır hareketlerle balkona bakan camın kenarında ara ara çıkarttığı vızıltılar. Uğultular. Güya camdan çıkmak istiyor. Ama havalandırmak için kapıyı açtığımda; bu sefer son gücüyle içerlere, arka odalara kaçıyor. Sonra bir çocuk gibi olanı biteni hemen unutup, dönüp aynı yere tekrar camın aynı…

Apollinaire'nin portresi
Jean Metzinger 1883-1956

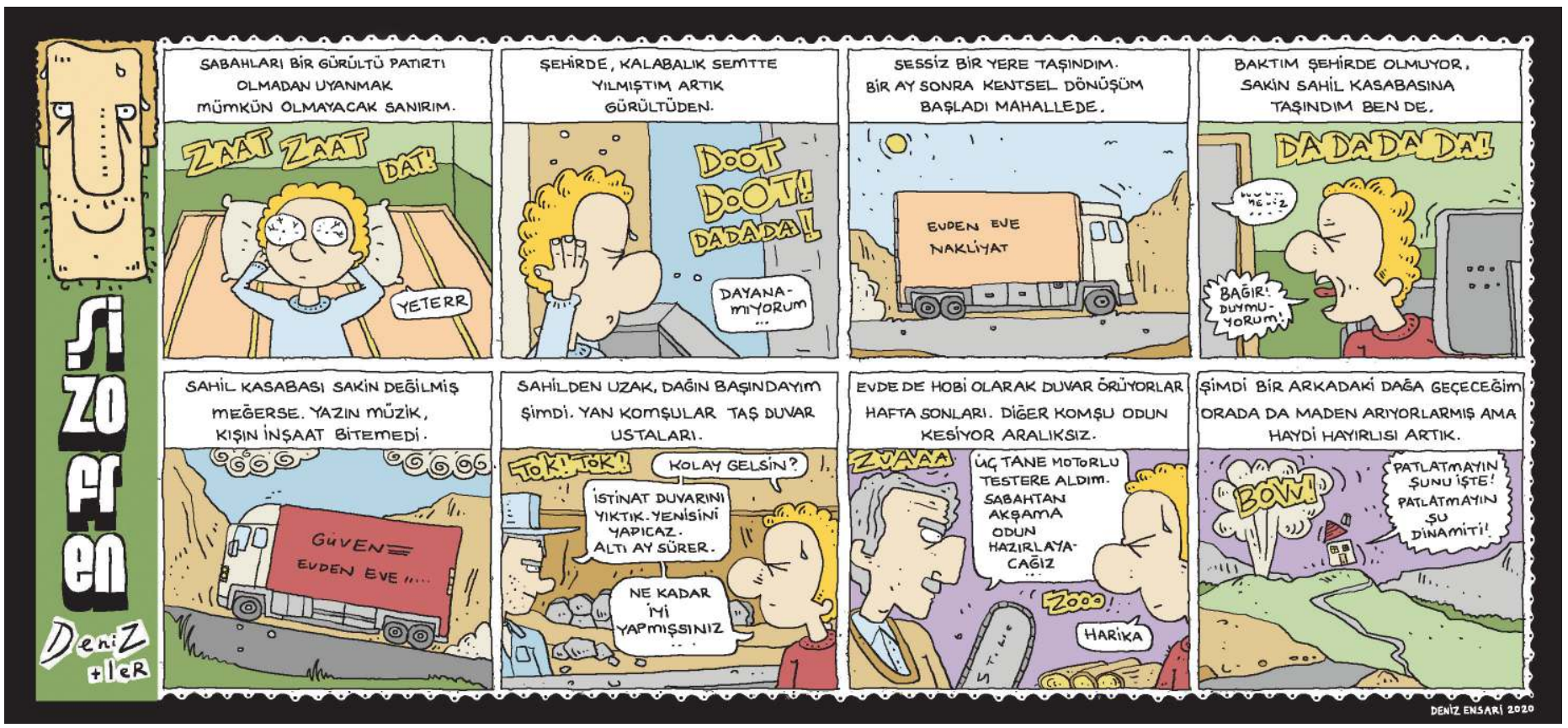
Bir kilo sığır eti için yirmibin litre su gerekiyormuş. Öyle yazıyor. Bak bak. Mezbahalarda kan gölleri içinde parçalayıp parçalayıp kolunu bacağını kemirişimiz; O hiç mesele değil. İçtikleri suda gözümüz var. O suya acıyoruz.("acımasız" denemez) Eğer bir gün vazgeçersek, o su bize lazım diye…
Bir süper masal zengini, mezbahada kesim için sıra bekleyen bir ineği tam bıçak değecekken şahdamarına *(İnek; yani iki yaş üzeri dişi sığır, yaşına cinsine göre dana, boğa, öküz vs. isimlerini alıyorlarmış; ortak isimleri sığır)* "durun! kesmeyin" diyerekten, parasını misliyle oracıkta ödeyip hemen özel uçağına bindirip de Hindistan'a götürse, bir sokağa bıraksa… Herhangi bir sokağa. "Eşekler Cenneti" bir mecaz da olsa; "inekler cenneti" var; orası işte. Yapmak isterdim, o zenginlerden olsam. *("kim uğraşıcak şimdi, her gün binlercesi kesiliyor" falan demem çok çok daha büyük ihtimal, eğer sahiden olsam)* Prowalk Tours, Walk tour, falan filan gibisinden adları olan videolar, Youtube kanalları oluyor. Bir şehri insan gözü hizasından yavaş yavaş yürüyerek, aynen siz orayı kendiniz geziyormuşsunuz hissi verecek şekilde kesintisiz çekilmiş videolar. Sessiz, sadece ortam sesleri. Bazıları saatlerce dolanıyor sokaklarda.(3 saat olanı var) Gerçeğine çok yakın bir deneyim. *Kahire'yi gezeni, bir yol ayrımına geldiğinde her iki sokağa da kamerayı döndürüp hangisine sapsam diye karar verirken; benim de daha çok girmek istediğime sapıyordu, her seferinde ama, istisnasız. (ruh ikizim–"tekrar gitmiş"in aşağı yukarı yarısı kadar falan oldum–)* İşte o turlardan birinde gördüm. Hindistan sokaklarını. Fakir mahallede, sokağın tam ortasına enlemesine yatmış trafiği tamamen kitlemiş inekler. Kışt diyen yok. Uyuyan bir bebeği rahatsız etmemeye çalışır gibi özenle hırsız adımlarıyla (slowmotion)yanlarından yavaşça süzülerek, sahiden geçiyor gibi oluyorsunuz. Siz de. Belgeselde seyretmeye benzemiyor. İşte o bizim mezbahadan son anda kaçırıp getirdiğimiz inek yeni ikametgâhında aniden bir tanrıya dönüşüyor. Bir mi? Pardon. İneğin içinde tam 33 milyon tanrı yaşıyor oralarda. Öyle inanıyorlar. Hatta kakasında dahi tanrılar var. Kakası da kutsal. "Ben yüce bir tanrıyım ineğin içinde yaşayamam" deyip de terk etmiş bir tanrı pişman olup döndüğünde anca o kaka'nın içinde yer bulabiliyor. Yalnız şöyle bir şey var; (her cennetin bir şeysi…) o muhayyel zenginimizin uçağı, ineğimizi getirdikten sonra boş dönmemeli. Madem o derece iyi niyetli bizim masal zengini. Dönerken de oralardan bir Dalit koyup getirse. Dalitler; En alt kast bile olamayanlar. Sınıflandırma dışı. En korkunç aşağılanmaya, ayrımcılığa uğramış, uğrayan sınıf. (ikiyüz milyon civarı sayıları) Sadece belli saatlerde dışarı çıkabiliyorlar. En pis işler onlara… Binlerce yıldır böyle. Üst sınıftan birinin gölgesine dahi basmaları yasak, kendi gölgeleri de düşmeyecek diğer sınıflara. Sadece eşek ve köpek sahibi olabiliyorlar. Daha henüz yakınlarda, Ata bindi diye öldürüldü bir Dalit genç. Kutsal olan inek sütüne dokundu diye benzin döküp yakılan bir Dalit delikanlıyla ilgili bir video haber de seyretmiştim. Herneyse,
insanoğlunun halleri böyle işte…
O muhayyel uçağın binbirtürlü ülkeler arasında vızırvızır mekik dokuması lazım… Aralıksız.

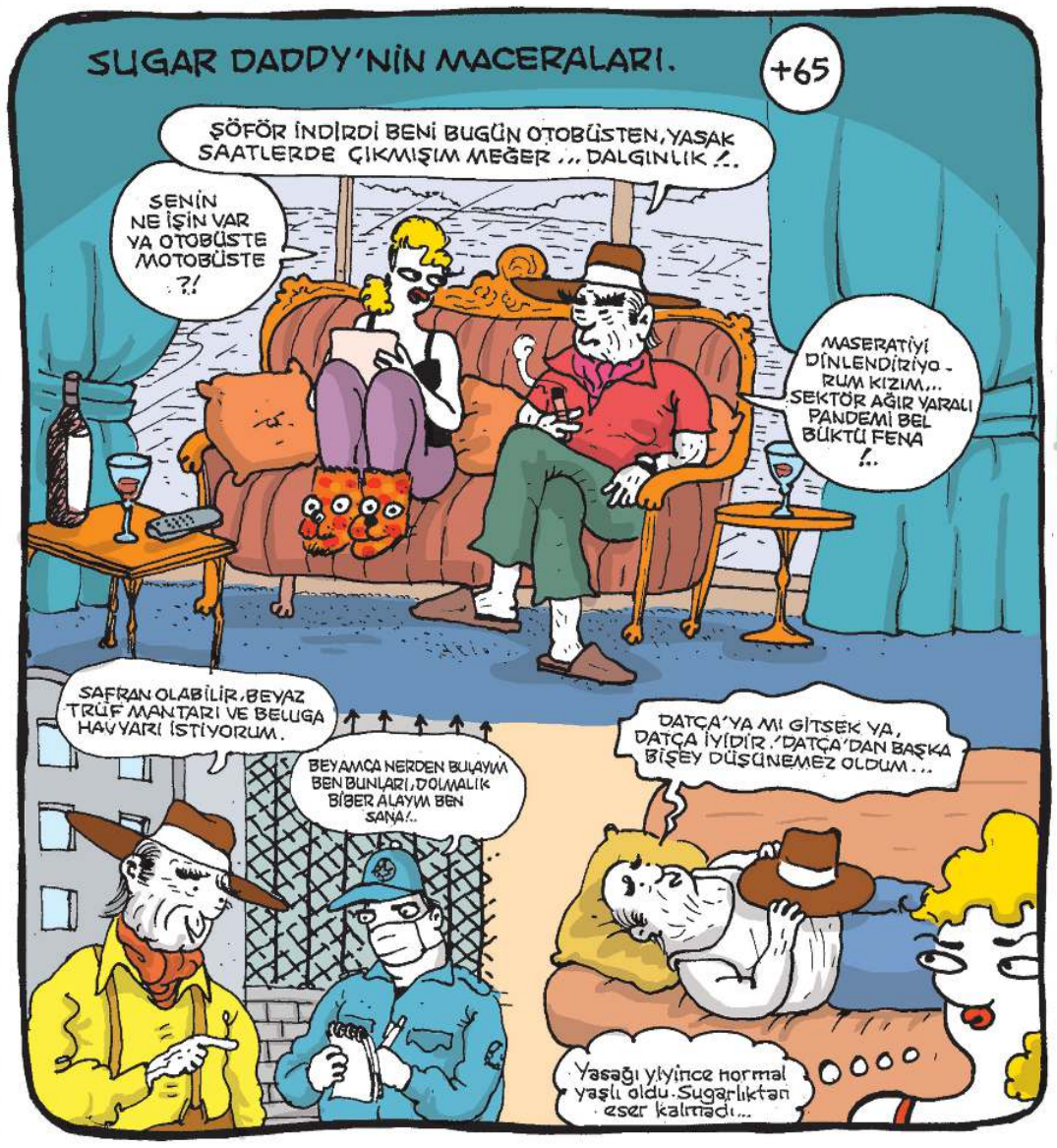
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

SUGAR DADDY'NİN MACERALARI. +65

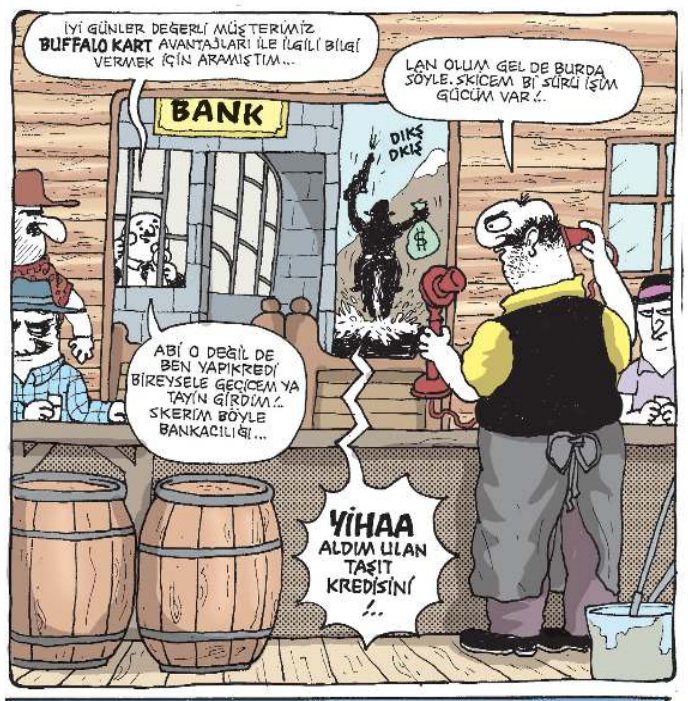

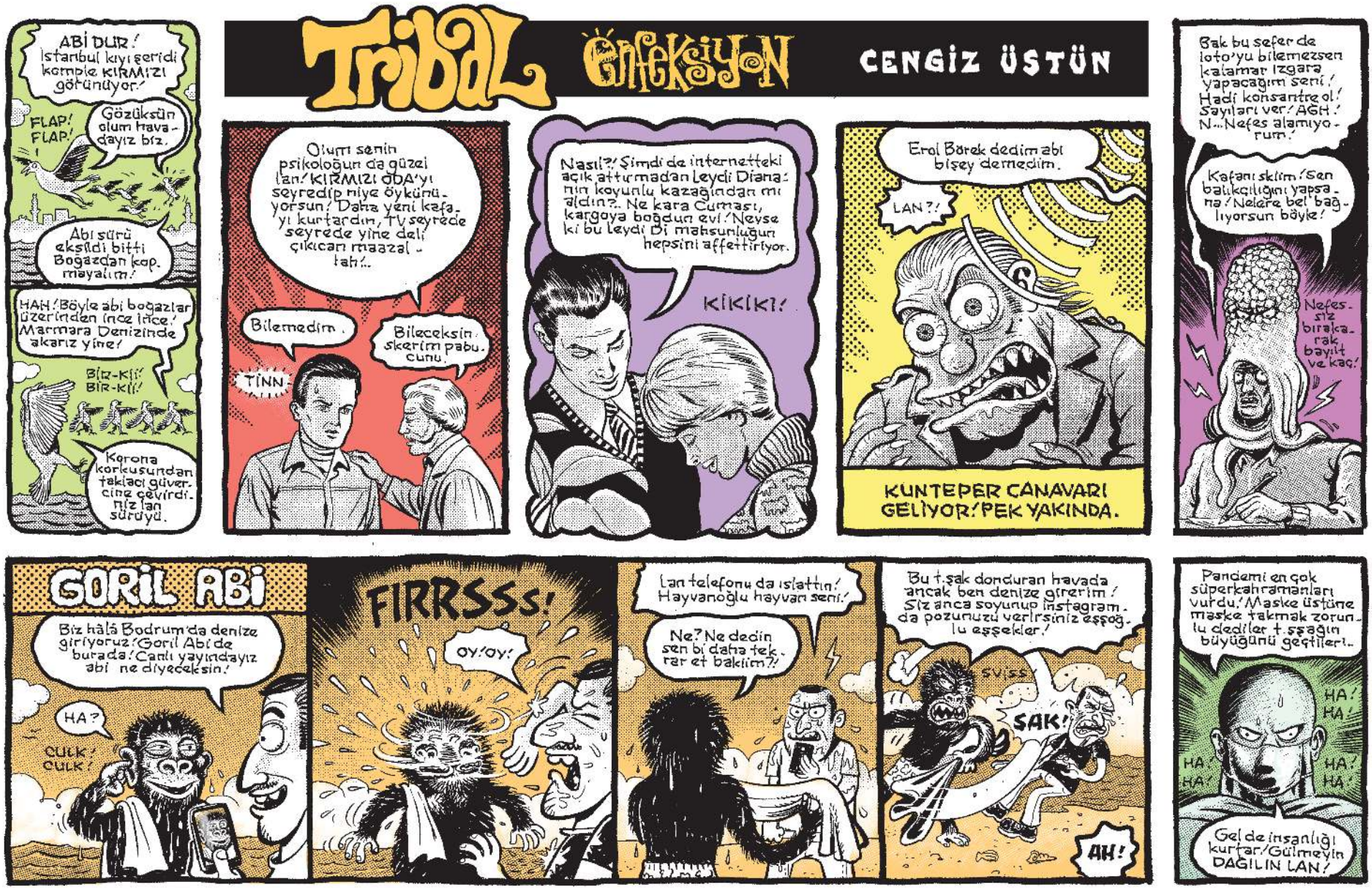

"Seni bana Mevlam değil, Kendim kendime yazdım!" - Cem Karaca şarkısından

GÜZEL MAŞUK'A GAZEL

Sesinde bahar nehri akar denize doğru
Sözünde ilahi doğrular bâkˆ Güzel Mâşuk

Düşünce akışın uzak ışıkları müjdeler
Müşkülpesent bile hayran sâhˆ Güzel Mâşuk

Varoluşa incecik şükran sunar iskeletin
Tabiatın ta kendisi olur gâhˆ Güzel Mâşuk

Sonbahar yaprağı düşerken ruhun ürperir
Meftûnun ola gayb âlemi dâhˆ Güzel Mâşuk

Sen ki bu zamanda kadim şiir sõylettin Kara Âşık'a
Zannetme ha bu kadarı kâfˆ Güzel Mâşuk

BİRİNCİ ESKİ

Hâşim
Sabahtan başlarmış
Akşama hüzünlenmeğe...
...

Ayrılık
Âşık tarafından
tarif edildi:
Ruh ölümü
gerçekleşti!
...

Türkler,
Anayasada
parlak değiller
amma
Şiirde pek
mahirler...
...

İki ismin var...
Tek kalbime
Sığar...
...

Cesareti senden aldım...
Sen gittin,
Cesur ve yalnız kaldım...
...

Eşmetekulli...
Ne öğrendik manasını,
Ne de çıktı aklımızdan...
...

Kalem,
Herkeste var...
Silgisi olan yazar...
...

Üçüncü Dünya
Diyenler buralara,
Seni hiç bilmez
gafiller...
...

Beyin biçare
Bakar da anlamaz.
Kalbin işine karışmaz.
...

Rüya bile;
Sen varsan renkli,
Sen varsan türkçe...
...

"Afâki" kelimesi
Hiç şüphe yok, bence tabii
En çok senin ağzında güzel...

DURDUK YERDE...

Molieri'nin babası halı yıkamacı. İşler yolunda, firması gayet meşhur. Mesaiyi oğluna devretmeyi planlıyor vakti gelince. Fakat halı yıkamacı adayı küçük Moliere, gönlünü başka yere kaptırmış: Tiyatrocu olmak istiyor! Bi cesaret, babasına durumu bildiriyor: ''Ben aktör olmak istiyorum, senin mesleğini devam ettirmeyeceğim baba!'' Baba çok sinirleniyor, bağırıp çağırıyor, ortalığı ayağa kaldırıyor ama çocuk kararlı: ''Tiyatrocu olacağım ben baba!'' Bu durumda yardım almak istiyor baba, güvendiği papaz dostuna rica ediyor, acaba oğluyla konuşup bu çılgın arzudan vazgeçirebilir mi? ''Tabii konuşurum'' diyor papaz dost. Böylece delikanlı ve papaz, konuşmaya oturuyorlar. Baba, papazın belagâtinden emin, sonucu bekliyor. İki saat sürüyor konuşma. Ve iki saatlik konuşmanın sonucu: Papaz dost, din işlerini bırakıp tiyatrocu olmağa karar veriyor!

gelen kutusu

erhan güneş

mert Dolapçıoğlu

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 2 ARALIK 2020 | Sayı: 690

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TÜRKUVAZ DAĞİTİM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
SALİH ABİ'NİN YAZLIĞINDA GECEYARISI ŞÖMİNENİN COŞTURDUĞU İLHAMLA SENARYO KURGUSUNU YAPMAKTADIR ORTAM. MAMAFİH HİÇBİR ŞEY YAZMADAN İSTANBUL'A DÖNERSE GEYSU SKER BELASINI

KASIM AYINDA ŞÖMİNESİ TÜTEN EGE YAZLIĞINDA GECE BOYUNCA MÜTHİŞ BİR İLHAMLA SENARYOYU KURGULAMAĞA BAŞLAR

PANDEMİDEN UZAKTA, KENDİSİNE OLUMSUZ HİÇBİR ŞEY ÇAĞRIŞTIRMAYAN ŞU AMBİANSTA KONSANTRE Bİ HALDE İZMİRLİNİN HİKAYESİNİ YAZMAKTADIR. TELMAŞALIĞI TAMAMEN ONA PROJEKTE ETİĞİNDEN EN DERİN DEHLİZLERE BİLE ÇEKİNMEDEN GİRMEKTEDİR

EFTALYA GİBİ YATMIŞ SALİH ABİ'NİN HORULTUSU BİLE RAHATSIZLIK VERMEZ

UĞURCAN'IN KARŞISINA GÖĞSÜNÜ GERE GERE ÇIKABİLİR ARTIK

GEÇ VAKİT ŞÖMİNE SÖNMEYE DOĞRU YATAR. FAKAT YAŞLI ADAM ÖKSÜRÜĞÜ AKSIRIĞIYLA ERKENDEN KALKMIŞTIR

KOÇ KALK HADİ MARKETE GİDİYOZ EV TAMTAKIR

AABİ BURALARDA SATILIK ARSA FİLAN VAR MI? FİYATLAR NE?

RADARIN ORADA BİR DÖNÜM YERİM VAR ONU SATİİM SANA

HOPPALAA; ÇAT DİYE ARABASINI ARSASINI TEKLİF EDEN MODEL. FECİ KONTIRPİYEDE BIRAKIR ADAMI. YA DEV Bİ FIRSATI, LÜTFU TEPİYOSUNDUR, YAHUT FECİ KÜNDEYE GETİRİLİYOSUNDUR

İŞTE BU TİP POZİSYONLARDA BU ADAM ACEP BENİ SKİYO MU, YOKSA KIYAKÇI MI GİBİ DALYRAKÇA DEĞERLENDİRMELER YAPANLAR DEĞİL ANINDA HİÇ TEREDDÜT ETMEDEN TEKLİFİN ARİTMETİĞİNİ YAPANLAR, KARARLI OLANLARDIR KAZANANLAR. DİYECEK Kİ TAK HEMEN ŞU PARAYA BIRAKIYON MU

BANKA, MARKET OLUŞUMUNUN OLDUĞU EN ISSIZ COĞRAFYADA BİLE HUZURLA PARK YERİ BULMAK MÜMKÜN DEĞİLDİR. ULEN NEREDEN ÇIKTINIZ, BU ARABALARI NE ZAMAN ALDINIZ, BANKA NOTERLE HİÇ Mİ İŞİNİZ BİTMEZ?

KOLON KESİK MARKET

BANK

MATİK

İNDİRİM GÜNLERİ

GİM

SEN İN ŞU LİSTEDEKİLERİ AL BEN PARKEDİİM. SULTANAHMET MEYDANINA PARK ET ÇEKMEZLER BURADA AFFETMEZLER

BOMBOŞ ÇOĞRAFYADA NEDEN BÖYLE TEPİŞ TEPİŞ ÖBEKLENİLMİŞ? FERAH FEZA Bİ ORTAM YARATILAMAZ, NEDEN?

KOÇORO SEN ÖDEYİVER, POŞETLERİ DE KAP GEL, BEN ARABAYI GETİRİYOM

HOPPALAA! EMRİVAKİYE BA! BANKAMATİKTEN ÇEKİP SONRA MI VERİCEK ACEBA?

HAY KAFAMI SKİİM! ULAN ARSA MARSA DEDİK PARA MI VAR SANDI? BANKAMATİĞE DE UĞRAMADI. HAYIR ONCA TUVALET KAĞIDINI, DETERJANI NİYE BANA KAKTIRDI? GİBİ GİRDAPLARDAN ÇIKAMAZ, GÖZLERİ DALAR DA DALAR

NE OLDU YAHU, SESİN SOLUĞUN ÇIKMIYO. Bİ ELLİLİK ÇAKICAAN MI MAZOT ATALIM

EEE, ARSAYI ALIYON MU HA? KONUŞSANA OLM, DİLİNİ Mİ YUTTUN?

HA YOK BAABİ, NERDE BENDE PARA. SENARYOYU DÜŞÜNÜYOM

ACABA BU HARCAMALARLA BENİ İMTİHAN MI EDİYO, KARŞILIĞINDA KIYAK YAPIP ARSAYI MI VERİCEK DİYE FANTEZİ DÜŞÜNCELERE KAPILSA DA

LEN KÖFTEHOR GECE ODUNLARA ABANMIŞIN. ÇUVALI NE KADAR BİLİYON MU, ÇAK Bİ YÜZLÜK BAKİİM. MEŞE ATTIN MI İÇİNE YUSUF?

ŞU HAMLEYLE O FANTEZİ HERCÜMERÇ OLUR

SIRT KESELETMEDEN HUZUR BULAMAZ YAŞLI ADAM

KOÇÇUM BENİM, ELLERİNE SAĞLIK. KAÇ GÜNDÜR NASSI KAŞINIYODU. HAHH TAM ORTAYI BASTIR BASTIR. EN SON YENGEN YAPMIŞTI VALLAA

GAY DEĞİLİM EDASI HER İKİ TARAFTA DA

TİSKİNÇ GELSE DE

BABACAN SANDIĞI ADAMIN DALYRAK ÇIKMASI FENA SÜKUT-U HAYALE UĞRATMIŞTIR ORTAM'I

AABİ TUVALET KAĞIDI VE DETERJAN ALMAYA BENİ Mİ BEKLEDİN? NEYİN BEDELİNİ, ACISINI ÇIKARIYON? KÜÇÜK ADAMMIŞIN

İÇİ İÇİNİ YİYO

IYY, TRT HABER İZLEYİP BEDDUA ETMECE

KIYAMAMIŞ ŞÖMİNEYİ DE YAKMAMIŞ

ARTIK HER ŞEY KERİZLENDİĞİNİN ÇAĞRIŞIMINI YAPIYO, YAŞLI ADAMIN HER HAREKETİ BATIYO. HUZUR KAÇTI, İLHAM GİTTİ Bİ KERE